

IN MEMORIAM PROFESSOR DIECK

Aan het bericht van het overlijden van *Wilhelm Dieck*, in het laatste nummer van dit tijdschrift, zou ik gaarne eenige woorden omtrent de betekenis van *Dieck* voor de tandheelkunde vooral in Europa, willen toevoegen.

Dieck heeft, met uitzondering van zijn promotie tot med. dr. aan de Universiteit Würzburg (op een dissertatie over „den dentalen Ursprung der Prosopalgie”) zijn geheele professioneele loopbaan aan de Berlijnsche Hoogeschool volbracht, hij heeft er studies en examens gedaan, was er assistent in de conserveerende tandheelkunde, werd lector, in 1907 professor, in 1928 directeur van het tandheelkundig universiteitsinstituut. Tal van Duitsche, zoowel als buitenlandsche, ook veel Hollandsche studenten hebben daar van zijn uitnemende paedagogische qualiteiten geprofiteerd.

Als assistent van *Miller* nam hij deel aan diens pathologische studies, met *Waldeyer* deed hij anatomisch en microscopisch onderzoek. Voor vele onderdeelen van de tandheelkunde had hij belangstelling, gelijk blijkt uit talrijke publicaties, het meest trokken hem de microscopie en de Röntgenphotographie aan. Aan de laatste heeft hij veel vruchtdragend werk besteed, menige van zijn hulptoestellen werden door de radiologen op prijs gesteld. Reeds op het internationale congres te Berlijn 1909, waarvan de voorbereiding voor een groot deel op *Dieck's* schouders rustte, maakten zijn resultaten op dit gebied grooten indruk, zijn Röntgenatlas werd door veel chirurgen gewaardeerd.

Dieck heeft ook het microscopisch onderzoek met ultraviolet licht bevorderd, voorts den aanval van Prof. *Stock* op de amalgaamvullingen afgeslagen, voor de wortelkanaal-ontsmetting de oligo-dynamische werking van zilvermanganit voorgesteld, en in gemeenschap met *Toyoda* de aanwezigheid van zenuwen in het tandbeen aangetoond.

Voor de invoering van de schooltandheelkundige verzorging in Duitschland heeft hij met succes gepleit.

Aan de beroepsbelangen heeft hij veel werk geofferd, ook in het bestuur van den Central Verein D.Z. en van de F.D.I. voorts in den Hilfsverein Deutscher Zahnärzte, om de ellende van de na-oorlogs-jaren voor zijn collega's te verzachten.

In October 1910 werd D i e c k tot eerlid van het Ned. Tandheelkundig Genootschap benoemd, in Maart 1911 hield hij in Utrecht een voordracht over „Roentgenologische Diagnostik in der Zahnheilkunde” en in Maart 1923 nog eens voor dit genootschap een lezing over „die Steigerung des mikroskopischen Sehens”.

D i e c k was een echte afstammeling van het Ruhrgebied — die rote Erde — arbeidzaam, open, streng tegen zich zelf, bescheiden in den omgang, met een vroolijk karakter en een trouwen vriend.

Hij ruste in vrede.

C. H. WITTHAUS.